

oli sull kofilane, ja tana on sulle teine tulnud. Mis sa siis arvad sest asjast. Kas võtad selle kofilase vastu?"

Mareti nägu löi tulipunaseks.

„Noh, ütle, kas tahad teda?“ küsis isa edasi.

„Jah, tahan küll,“ vastas Maret, kelle paled veel enam lõkendama hakkasivad.

„Wõi nii,“ ütles isa. „Wõtke siis, lapsed, minu ja ema poolt õnnistust, ja ma soovin, et teitest õnnelik paar saaks. Soovin ka, et peagi sulasest peremees tuleks.“

Nüüd joodi kihluse wiinad ära, ja kõi oliwad rõõmsad. — —

Küla tädid oliwad peagi kuulda saanud, et Mart Mareti peigmees on, ja kandsivad selle eest hoolt, et see igal pool tuttavaks sai. Seda wiisi kuulis sest asjast ka Mäe Jaak. Ta wihaastas end kangeste selle üle ja ähwardas Marti.

Ühel pühapäewal tuli Mart kirikust kodu. Tal oli mõnigi asi toimetada ja nõnda oli ta pea õhtani kiriku juure pidanud jääma. See

just oli juba kaunis tühi inimestest. Mart läks parajaste ühest metsast läbi, kus sees tee käänas. Kui ta tee käänuist üle oli, kargasivad kõrraga tema selja taga metsast kaks meest wälja, kellest teine Mäe peremees Jaak oli ja teine üks tema sõpradest. Silma et Mart märkas, tõmbasivad nad Marti selile maha.

„Dot, oot, me tahame sulle keretäie anda, nii et sa ümised,“ hüüdis Jaak. „Dot, oot, sina tüdrukute meestimees; wõi sina tahad Maretit omale!“

Wemblad oliwad mõlematel käes ja nad tahtsivad Marti peksuma hakkata. Aga Mart oli tugew, ei nad jõudnud teda maas kinni hoida. Ta kargas üles ja hoidis mõlemate wemmaldest nii kõwaste kinni, et kumbgi ei saanud midagi teha. Seda wiisi maadlesivad nad tüki aega. Aga äkitselt astusivad tee käänu tagast kaks meest ette kes Marti ja ka tema peksejaid tundsid. Jaak ja tema aitaja pistisivad punuma. Aga see ei aidanud ühtigi sest nad tunti juba ära. Kihelkonna kohus mõistis Jaagule ja ta abile kumbgile 25 rubla trah-